

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **MTM Capital, s.r.o.**, IČO 28508114, sídlem Kubelíkova 1224/42, Praha 3 – Žižkov, zastoupená Mgr. Janem Mrázkem, advokátem, sídlem Roháčova 77, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. března 2016 č. j. 10646/16/5300-21443-710979, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. června 2021 č. j. 8 Af 41/2016 - 136,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Platebními výměry ze dne 22. srpna 2014 č. j. 5219329/14/2003-24902-107339, č. j. 5212771/14/2003-24902-107339, č. j. 5213784/14/2003-24902-107339 a č. j. 5214003/14/2003-24902-107339 Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni vyměřil daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období únor, březen, duben a květen 2013 s tím, že výrazně snížil odpočet DPH oproti tomu, co žalobkyně vykazala v daňových přiznáních, neboť dospěl k závěru, že většina plnění, z nichž žalobkyně odpočet nárokovala (dodávky mobilních telefonů), byla zasažena řetězovým podvodem.

[2] Odvolání žalobkyně proti platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. I po rozsáhlém doplnění dokazování v odvolacím řízení setrval na závěru, že žalobkyně byla součástí účelově vytvořeného mezinárodního řetězce společností, jehož cílem bylo získat nadměrný odpočet DPH. V rámci tohoto řetězce bylo přeprodáváno zboží, aniž první tuzemské články řetězce přiznaly pořízení zboží z jiného členského státu a zaplatily DPH na výstupu. Obdobné schéma nestandardních operací vykazala žalobkyně ve všech řešených zdaňovacích obdobích, nešlo tedy o výjimečnou situaci. Žalobkyně byla posledním tuzemským článkem, který zboží prodával stále stejným odběratelům v jiném členském státě Evropské unie. Na počátku řetězce byla slovenská společnost Estrellon s.r.o., která zboží prodala do České republiky společnosti Triphonic property s.r.o. nebo GAZNATE s.r.o. Tyto společnosti dodávaly společnosti 4Company s.r.o., která dodávala buď přímo žalobkyni, nebo společnosti Bpemax, s.r.o., která dodávala buď žalobkyni, nebo společnosti Britico Product s. r. o, která dodávala žalobkyni. Žalobkyně zboží dodávala do Velké Británie (společnostem AIRCALL INTERNATIONAL LTD a 2P Agency UK Ltd) a na Slovensko (společnosti AGA TRADE s.r.o.). Společnosti Bpemax a 2P Agency jsou personálně propojeny prostřednictvím Maxima Sachoka, který měl dispoziční práva i k účtům žalobkyně, či jeho bratra T. Není zřejmé, proč mezi těmito společnostmi figurovala žalobkyně. Stejně tak zapojení společnosti Britico Product postrádalo ekonomický smysl, jejím úkolem bylo řetězec pouze znepréhlednit a navýšit cenu, a s ohledem na vazby mezi žalobkyní a společností 4Company nebylo zřejmé, proč mezi nimi figuruje společnost Bpemax. Obchodní model žalobkyně byl postaven výhradně na získání nadměrného odpočtu DPH. Zboží se přes odběratele žalobkyně a další společnosti dostávalo zpět do České republiky, a to i k subjektům, které mají spojení s jednotlivými články řetězce. Žalobkyně nebyla dostatečně obezřetná, své dodavatele si dostatečně neproověřila. Musela vědět o personálních vazbách mezi svým dodavatelem a odběratelem. Neuzavřela písemné smlouvy, a to ani se společností Britico Product, která byla novým hráčem na trhu. Neměla nijak ošetřeny reklamační podmínky a zboží nepojistila, i když dle obchodních doložek s některými odběrateli odpovídala za poškození zboží během přepravy. Zboží fakturované společnosti AIRCALL dodávala do skladu polské společnosti Diera Sp. z.o.o. Nezajistila si dostatečné finanční zdroje pro platbu dodavatelům, u nichž ji vázaly krátké lhůty splatnosti, a ani přes vysoký objem uskutečněných obchodních transakcí nevěnovala pozornost dalším podezřelým okolnostem.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. září 2020 č. j. 8 Af 41/2016 - 104 původně vyhověl a rozhodnutí žalovaného i platební výměry zrušil, neboť v daňovém řízení zjistil procesní vady. Nejvyšší správní soud však shledal, že nešlo o vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, a proto rozsudkem ze dne 11. března 2021 č. j. 6 Afs 339/2020 - 34 zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud následně žalobu zamítl rozsudkem označeným v návěti.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že správce daně neunesl důkazní břemeno, ukončil postup k odstranění pochybností předčasně a ani žalovaný tento nedostatek v odvolacím řízení neodstranil. Stěžovatelka nevěděla o personálním propojení mezi subjekty v řetězci. Její obchodní model nebyl založen výhradně na získávání nadměrného odpočtu DPH. Neprodává zboží konečným spotřebitelům, taková forma obchodování je spojena s nižšími maržemi, což je třeba kompenzovat navýšením kapitálových zdrojů či zefektivněním obchodního procesu. Navýšení obrátového kapitálu stěžovatelka dosáhla právě navázáním spolupráce s kapitálově silnější společností Britico Product. Stěžovatelka postupovala s péčí řádného hospodáře, není a nebyla v úpadku, dlouhodobě plnila své závazky. Její dodavatelé sice sídlí na virtuálních adresách, to ale není nijak podezřelé, společnost 4Company má kamenné prodejny. Stěžovatelka neznala délku lhůt splatnosti u svých subdodavatelů, shodné lhůty zefektivňují obchodní proces, avšak lhůty u stěžovatelky a jejích přímých dodavatelů shodné nebyly. Absence písemných smluv odpovídá běžné praxi rychlých obchodů, podrobnější smluvní dokumentace by byla zbytečně nákladná. Specifikace předmětu plnění byla dostačující. Reklamační podmínky jsou dané unijním právem. Dodavatelé nejsou povinni mít webové stránky. Stěžovatelka své obchodní partnery prověřovala v dostupných rejstřících, nenavazovala smluvní vztahy jen na základě známosti či prostých doporučení. Její dodavatelé nejsou nespolehliví plátcí, daňová řízení u nich skončila bez doměření daně, odběratelé stěžovatelky v Anglii přiznali DPH. Stěžovatelka žalovanému i městskému soudu předložila IMEI (*International Mobile Equipment Identity*, pozn. soudu) kódy mobilních telefonů, kontrolovala je před každým nákupem. Tento důkaz nebyl proveden. Dodávky zboží na jiná místa než do obchodních prostor odběratelů jsou běžnou obchodní praxí. Nesrovnalosti na razítkách považuje stěžovatelka za nepodstatné. Společnost Bpemax má v živnostenském rejstříku oprávnění pro obchodní činnost. Společnost Diera nikdy nebyla vlastníkem zboží, poskytla pouze skladovací prostory. Žádný daňový doklad ji neoznačuje jako odběratele, přepravní list není dokladem o přechodu práva nakládat se zbožím jako vlastník.

[6] Stěžovatelka má za to, že žalovaný špatně pochopil podstatu jejího obchodování. Zatížil svůj postup vadou, neboť odmítl vyslechnout navržené svědky. Městský soud bez dalšího akceptoval závěry žalovaného, aniž by je řádně posoudil. Žalovaný i městský soud opomněli důkaz – seznam IMEI kódů, který jednoznačně prokazuje uskutečnění zdanitelného plnění. Stěžovatelka nebyla v daném obchodním odvětví nováčkem, nelze po ní tedy vyžadovat zvýšenou obezřetnost. Žalovaný ze svých úvah neměl vynechávat zdaňovací období předcházející těm, za něž stěžovatelce vyměřil daň, tehdy činěné nákupy mohou souviset s výnosy v prověřovaných obdobích. Právě svědci, které stěžovatelka navrhovala vyslechnout, mohli konkretizovat, ve kterých zdaňovacích obdobích se u přímých dodavatelů stěžovatelky projevila jednotlivá plnění. Povinnost daňového subjektu prověřovat obchodní partnery není bezbřehá, samotné neodvedení daně ještě neznamená daňový podvod. Žalovaný nevysvětlil, v čem podvodné jednání stěžovatelky spočívalo, a nevyčísлил chybějící daň. Stěžovatelka neodebírala zboží pouze formálně od prvního článku řetězce a nenavyšovala uměle jeho cenu.

[7] Správce daně zcela nesprávně přenesl důkazní břemeno na stěžovatelku a hodnotil důkazy selektivně, jeho rozhodnutí i rozsudek městského soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelné. Zjištěný skutkový stav dle jejího názoru nemá oporu ve spise.

[8] Stěžovatelka ke kasační stížnosti přiložila kopie několika faktur a informace o pohybu na svých účtech.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] K průběhu daňového řízení se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již v rozsudku č. j. 6 Afs 339/2020 - 34, v němž shledal, že správce daně měl správně provést daňovou kontrolu, avšak s ohledem na rozsáhlé doplnění dokazování v odvolacím řízení a na absenci konkrétní námitky stěžovatelky, jak ji mělo neprovedení daňové kontroly zkrátit na právech, nešlo o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[12] Rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný důkladně popsal, z jakých okolností dovedl existenci podvodného řetězce a proč dospěl k závěru, že o něm stěžovatelka měla vědět. Rozsudek městského soudu je sice výrazně stručnější, avšak Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí není opakovat již jednou vyřčené (například rozsudek ze dne 29. května 2013 č. j. 2 Afs 37/2012 - 47), a pokud je rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno, žalobní námitky se shodují s těmi, které žalobce uplatnil ve správním řízení, a soud nedochází k jiným závěrům než žalovaný, je přípustné, aby si soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek ze dne 27. července 2007 č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 5. prosince 2017 č. j. 2 As 176/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, nepřezkoumatelný je jen takový rozsudek, z něhož není „vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení)“. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud k věci zaujal shodné stanovisko jako žalovaný, tento rozsudek tedy nepřezkoumatelností netrpí.

[13] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil ani ve vztahu k namítaným opomenutým důkazům. Stěžovatelka v odvolacím daňovém řízení i v řízení před městským soudem předložila sestavu IMEI kódů a namítala, že se s ní žalovaný a městský soud nijak nevypořádali. Z její vlastní argumentace předestřené v kasační stížnosti však vyplývá, že tato sestava měla prokázat především uskutečnění zdanitelného plnění, které žalovaný nezpochybňoval (v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího

pokračování

správního soudu, podle níž lze o daňovém podvodu uvažovat pouze za předpokladu, že zdanitelné plnění skutečně proběhlo – srov. například rozsudek ze dne 5. října 2016 č. j. 6 Afs 170/2016 - 30). V bodě 55 svého rozhodnutí pouze za jednu z nestandardních okolností označil, že stěžovatelka v průběhu daňového řízení tvrdila, že nemá k dispozici vlastní soupis IMEI kódů, ale doložila dokumentaci vedenou jejími obchodními partnery, z čehož žalovaný dovodil, že si vlastní evidenci nakoupeného zboží nevedla (a nebyla tedy dostatečně obezřetná). Tento závěr stěžovatelka nijak nevyvracela. V kasační stížnosti sice namítala, že správci daně evidenci IMEI kódů předložila, o čemž svědčí jeho výhrady o počtu číslic v těchto kódech, ze seznámení stěžovatelky s výsledky odvolacího řízení (č. j. 4161/16/5300-21443-710979) však vyplývá, že tento soupis se týkal obchodů mezi společnostmi Bpemax a 4Company, nikoli přímo stěžovatelky.

[14] Důvodná není ani námitka, že žalovaný nevyšlechl svědky, které stěžovatelka navrhovala. Již v rámci postupu k odstranění pochybností stěžovatelka v podání ze dne 20. prosince 2013 označila tři svědky – Maxima Sachoka (jednatele společnosti Bpemax), Václava France (jednatele společnosti Britico Product) a Pavla Klátíla (jednatele společnosti PTK service s. r. o.). S výjimkou toho, že se tyto osoby „podílely na pohybu zboží, které bylo předmětem daně“, však stěžovatelka nevedla, co by měli tito svědci prokázat (§ 92 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). V odvolacím řízení se již jen domáhala výsledku těchto svědků, opět však nespecifikovala, jaké důležité skutečnosti, které by buď vyvrátily závěr žalovaného o existenci podvodného řetězce, či prokázaly, že stěžovatelka přijala potřebná opatření, aby zabránila své účasti v tomto řetězci, měly z jejich výpovědí vyplynout. V kasační stížnosti pak stěžovatelka tvrdila, že navržení svědci mohli konkretizovat, ve kterých zdaňovacích obdobích se u přímých dodavatelů stěžovatelky projevila jednotlivá plnění. Nejvyššímu správnímu soudu však není zcela zřejmé, kam stěžovatelka tímto vágním tvrzením míří. Z daňového spisu nevyplývá, že by žalovaný nebyl schopen ztotožnit zdanitelná plnění přijatá stěžovatelkou se zdanitelnými plněními deklarovanými jejími dodavateli. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že uskutečnění zdanitelného plnění žalovaný nerozporoval. Nevyslechnutí svědků proto nelze považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[15] Stěžovatelka má obecně pravdu v tom, že na ni žalovaný nemohl přenést důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že o daňovém podvodu nemohla vědět, respektive že přijala potřebná opatření, aby své účasti na podvodu zabránila (k tomu srov. již citovaný rozsudek č. j. 6 Afs 170/2016 - 30). Avšak, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2015 č. j. 6 Afs 130/2014 - 60, č. 3275/2015 Sb. NSS, či ze dne 11. července 2013 č. j. 1 Afs 59/2013 - 34, na daňovém subjektu je, aby prokázal, že učinil vše, co po něm bylo možné rozumně požadovat, aby se o podvodu dozvěděl a aby zabránil své účasti na něm. Přesněji řečeno, „nevyvrací-li daňový subjekt zjištění správce daně, nenabízí-li jiné možné varianty skutkového děje, nerozporuje-li dosud učiněné závěry, do jisté míry tím může za určitých okolností zjednodušit důkazní pozici správce daně. Pokud správce daně prokáže objektivní okolnosti svědčící o vědomosti daňového subjektu o účasti v řetězci zasaženém podvodem na DPH a daňový subjekt k tomu žádnou kvalifikovanou obranu nenabídne, nelze po správci daně vyžadovat, aby za daňový subjekt domýšlel všechna myslitelná tvrzení či možné skutkové verze a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Totéž platí o situaci, kdy daňový subjekt sice o tom, že se svými transakcemi účastní podvodu, nevěděl, ale jen proto, že se nechoval s mírou obezřetnosti, kterou

by bylo možné po daňovém subjektu v obdobném postavení a situaci spravedlivě požadovat – nenabídne-li daňový subjekt sám omluvitelné vysvětlení své neobezřetnosti, nelze po správci daně požadovat, aby za něho taková hypotetická vysvětlení domýšlel a prověřoval je“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2018 č. j. 9 Afs 194/2017 - 34). Tvrzení žalovaného o přenesení důkazního břemene na stěžovatelku tedy nebylo správné, nicméně požadavek na to, aby stěžovatelka – chtěla-li být v daňovém řízení úspěšná – rozporovala závěry správce daně o její účasti na daňovém podvodu, tedy aby nabídla vlastní verzi skutkového děje, byl opodstatněný.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že stěžovatelka byla zapojena do podvodného řetězce, jehož účelem bylo získání nadměrného odpočtu DPH. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. ledna 2018 č. j. 5 Afs 60/2017 - 60, č. 3705/2018 Sb. NSS, znakem podvodu na DPH je zjednodušeně řečeno skutečnost, že jeden z účastníků řetězce daň neodvede a další si ji odečte, čímž dochází k narušení daňové neutrality. Podstata podvodného řetězce v projednávaném případě tomuto popisu odpovídá. Jeden ze subdodavatelů stěžovatelky pořizoval zboží z jiného členského státu EU, aniž z něj odvedl DPH (čímž došlo k daňovému úniku), následně došlo k přeprodeji zboží mezi několika dalšími články až ke stěžovateli, která zboží dále prodávala do jiného členského státu EU a nárokovala si nadměrný odpočet DPH (a narušila tak daňovou neutralitu). Žalovaný poukázal na řadu okolností, které svědčí o existenci podvodného řetězce – například na to, že zapojení stěžovatelky mezi personálně propojené společnosti Bpemax a 2P Agency, stejně jako vložení společnosti Bpemax mezi stěžovatelku a společnost 4Company a účast společnosti Britico Product nedávaly ekonomický smysl, a cílem tohoto jednání tak muselo být pouze znepréhlednění řetězce a navýšení ceny plnění (a tedy i stěžovatelkou nárokováného nadměrného odpočtu). Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že spolupráci se společností Britico Product navázala především s ohledem na svůj obchodní model a na kapitálovou sílu této společnosti. Toto tvrzení však nezaznělo v daňovém řízení ani v řízení před krajským soudem, protože tato námitka není v řízení o kasační stížnosti přípustná s ohledem na § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Co se týče řady dalších nesrovnalostí (společnosti zapojené do řetězce sídlily na virtuálních adresách, neměly webové stránky a neuzavíraly mezi sebou písemné smlouvy), ty samy o sobě o existenci daňového podvodu nesvědčí (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2020 č. j. 2 Afs 297/2019 - 40), podporují však závěr žalovaného opřený o řadu jiných okolností (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2020 č. j. 1 Afs 304/2019 - 33 či ze dne 1. října 2021 č. j. 6 Afs 191/2021 - 41). Pokud jde o přepravní listy, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je-li na přepravním listu jako příjemce uvedena jiná společnost než odběratel, kterému stěžovatelka vystavila fakturu (v tomto případě polská společnost Diera, jejíž sklady využíval odběratel stěžovatelky), jde o další podezřelou okolnost.

[17] Souhlasit lze i se závěrem žalovaného, že stěžovatelka se nechovala dostatečně obezřetně, a měla tedy vědět o své účasti na daňovém podvodu. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku č. j. 5 Afs 60/2017 - 60, pokud přímý dodavatel daňového subjektu nebo samotný předmět či cena dodávky, popřípadě jiné okolnosti vykazují určité znaky pochybností o solidnosti transakce, její vážnosti či smyslu a úmyslu jednajících, „lze na míru obezřetnosti a adekvátních opatření ze strany osoby povinné k dani

pokračování

k minimalizaci své účasti na možném podvodném jednání klást při uzavírání obchodu důvodně přísné požadavky.“ Potřebná míra obezřetnosti daňového subjektu se tudíž neodvíjí jen od jeho zkušeností v oboru, jak v kasační stížnosti namítala stěžovatelka, ale od celkového kontextu, v jakém posuzovaná plnění probíhala. Jak již bylo uvedeno, s ohledem na personální vazby mezi jednotlivými zúčastněnými osobami (především prostřednictvím bratrů Sachokových, z nichž jeden měl dispoziční práva k bankovnímu účtu stěžovatelky) musela stěžovatelka vědět o ekonomické nelogičnosti zapojení některých článků řetězce, včetně sebe. Stejně tak musela vědět o tom, že podle přepravních listů bylo zboží fakturované společnosti AIRCALL dodáváno do skladů společnosti Diera. Na fakturách, které stěžovatelce vystavil její dodavatel 4Company, je navíc jako dodací adresa uvedena provozovna této společnosti (srov. bod 52 rozhodnutí žalovaného). Již s ohledem na tyto nesrovnalosti měla být stěžovatelka obezřetnější a prověřit si své obchodní partnery pečlivěji než pouhým nahlédnutím do obchodního rejstříku a registru plátců DPH.

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné zabývat se dalšími dílčími okolnostmi, které žalovaný v průběhu daňového řízení zjistil a které stěžovatelka zpochybňovala (razítka jednotlivých společností, živnostenské oprávnění společnosti Bpemax a podobně), neboť dospěl k závěru, že odepření nároku na odpočet DPH z důvodu účasti stěžovatelky na daňovém podvodu ob stojí i jen na základě již uvedeného (srov. přiměřeně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2021 č. j. 6 Afs 145/2021 - 39).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze všech uvedených důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2022

JUDr. Tomáš Langášek LL.M. v. r.
předseda senátu